మనిషి-జంతువు

గన్ను కృష్ణమూర్తి

ఓ అర్ధరాత్రి అమావాస్య చీకట్లలో, లైటు స్తంభం క్రింద చెత్తకుండీ ప్రక్కన ఓ తల్లి, ఓ పిల్లని ప్రసవించింది.

అయినా చూడ్డానికది చెత్తకుండీయే ప్రసవించినట్లుగా ఉంది.

అప్పుడు కునుకు తీస్తున్న లోకానికి కన్ను తెరిచిన పాపకానీ, కన్ను మూసిన తల్లి కానీ కనిపించలేదు. ఆ ప్రసవ వేదన వినిపించలేదు.

ఆపిల్ల చేసిన శబ్దం ఏడుపో, ఆవేదనో, లేక మరొకటో తెలుసుకోడానికి ఎవరున్నారని అక్కడ? ... కొన్ని పందులూ, కుక్కలూ తప్ప!

పాపం ఆ అర్ధరాత్రి కునుకుతీస్తున్నాయవి. ఆ పిల్ల ఏడుపుతో వాటికి నిద్రాభంగమైపోయింది.

నెత్తురోడుతున్న ఆ గుడ్డు, ఆ గుడ్డి దీపం వెలుగులో మాంసం ముద్దలా మెరిసి, ఓ కుక్కకి నీళ్ళూరించింది.

తోకనూపుకుంటూ వెళ్ళి, ఆ రక్తాన్ని ఆనందంగా, ఆప్యాయంగా నాకి, సంతృప్తి నందిందది.

ఎముకలు తప్ప, మాంసం ముద్దలేని ఆ ముద్ద ఓ ప్రాణి అన్న సత్యాన్ని ఆ కుక్క గమనించింది. తినకుండా విడిచిపెట్టింది.

కానీ, అది కుక్కపిల్లో, మనిషిపిల్లో దాని బుర్రకి అంతుపట్టలేదు. అయినా, అటూ, ఇటూ దొర్లించి చూసింది.

ఆ పిల్ల మళ్ళీ ఏడ్చింది దారుణంగా... దీనంగా... హీనంగా...

ఆ మనిషిపిల్లని, ఆ కుక్కపిల్ల నోట కరచుకొని బయల్దేరింది. కొంతదూరం వెళ్ళాక దానికో కుక్కల గుంపు కనిపించింది.

ఆ శిశువును తీసుకెళ్ళి, వాటి ముందుంచింది. బహుశా అది వాటి తాలూకు కాబోలని.

ఆ కుక్కలు ఆ శిశువుని వాసనచూచి, పట్టీ, పట్టనట్లు మొహాలు పెట్టాయి.

కానీ, ఆ కుక్కల్లో ఓ కుక్క ఆ పిల్ల కాలుని కొరికి తినబోయింది. పాపం ఆ పిల్ల కెవ్వుమంది.

మిగతా కుక్కలన్నీ ఆ కుక్క మీదపడి రక్కాయి! కొరికాయి!

"సిగ్గులేదూ? బ్రతికున్న ప్రాణుల్ని తింటావా మనుష్యుల్లాగా? " అన్నట్లుగా.

అది "కుయ్యో! మొర్రో!" మంటూ, తోక ముడుచుకుని, దూరంగా పారిపోయింది. పశ్చాత్తాపతప్తమై కాళ్ళలో తలదూర్చుకుంది.

అప్పుడే, సెకండ్ షో సినిమా విడిచారు. సైకిళ్ళు, రిక్షాలు, స్కూటర్లు, కార్లు, ఆటోలు రంయ్ మంటూ దూసుకెళ్ళాయి. కొంపలు మునిగిపోతున్నట్లు! ఒక్కటీ ఆగిన పాపాన పోలేదు.

అక్కడికీ, ఓ కుక్క ఓ కారువెంటపడి, "భౌభౌ" మని అరుస్తూ, చాలా దూరం పరుగెత్తింది.

అలా పరుగెత్తి, పరుగెత్తి, అలసిపోయి, వెనక్కి తిరిగొచ్చింది, రొప్పుతూ, రొజుతూ.

ఆకారులోని వ్యక్తి ఆ కుక్కని చూచినా, తనకారుని ఆపలేదు. దాని గోడు వినిపించుకోలేదు.

ట్రాఫిక్ అడ్డురావడంతో ఓ అభినేత్రి కారు ఆ కుక్క దగ్గిరగా ఆగింది.

ఆకారు డ్రైవర్ ఆ పిల్లని చూచి, కారుదిగాడు తీసుకెళ్దామని. కానీ, ఆవిడ కళ్ళు అగ్నిని వర్షించాయి. అతడు కిమ్మనకుండా కారెక్కి, కారుని పోనిచ్చాడు.

తరువాత అప్పుడే ఓ స్కూటర్‌పై భార్యభర్తలిద్దరూ అటువైపుగా వెళ్తున్నారు

భార్య దృష్టి ఆ పాపపై బడింది. స్కూటర్ని ఆపించింది.

"పాపం! ఎవరో పిల్లని కనిపారేశారండీ!" అంది ఆవిడ భర్తతో.

"అవును." అన్నాడతడు ముక్తసరిగా, స్కూటర్ దిగకుండానే.

"మనకెలాగూ పిల్లలు లేరుగా? ... మనం తీసుకెళ్దామా? " అందావిడ ఆశగా.

"ఛీఛీ! పెంచుకోక పెంచుకోక ఈ 'డర్టీ క్రీచర్'నా? ... ఏ బజారు రకం బాపతో!... పదపద!... ఇక్కడే వున్నామంటే నెత్తిమీద కొస్తుంది." అంటూ ఆవిన్ని కూచోబెట్టుకుని, తుర్రుమన్నాడు.

కుక్కలకి మళ్ళీ నిరాశే ఎదురయింది.

ఇంతలో, ప్రక్కవూళ్ళో ఎన్నికల ప్రచారానికై బయల్దేరిన ఓ మంత్రిగారి కారు 'రంయ్' మంటూ అటు నుండి దూసుకెళ్ళింది.

ఆ కారు ముందరా, ఆ కారు వెనకా ఉన్న కార్లెన్నో చెప్పడం కష్టమే.

కానీ, ఓటు హక్కులేని ఆ కుక్కల్ని, ఏ ఒక్కడూ చూళ్లేదు. పలకరించలేదు. కారునాపలేదు.

చూస్తుండగానే తెల్లగా తెల్లవారసాగింది.

తెల్లవార్లూ ఆ పసికూనతో జాగరణ చేసిన ఆ కుక్కలకి ఏం చేయాలో తోచలేదు.

ఏదో తోచినట్లుగా, ఆ కుక్కల్లోని ఓ కుక్క ఆ పిల్లని నోట కరచుకుని, పరుగెత్తింది.

దానివెంట మిగతా కుక్కలూ పరుగెత్తాయి.

అలా అది వేరుగా వెళ్ళి, వాకిలి ఊడుస్తోన్న ఓ తల్లి ముందర పడేసిందా శిశువుని.

ఆవిడ దడుచుకుని, చీపురు పక్కడే పడేసి, ఇంట్లోకి దౌడు తీసింది. దభాల్న తలుపు వేసేసుకుంది. మళ్ళీ, ఎంతకీ తలుపులు తీయనేలేదు.

చూచిచూచి, విసుగొచ్చి, ఆ కుక్కలు అక్కడ్నుండి బయల్దేరాయి. మరో యింటికి వెళ్ళాయి.

దాదాపు అక్కడా ఇలాగే జరిగింది. కాకపోతే, ఆవిడ తలుపేసుకోలేదు. కానీ, అవి ఇంట్లో కెళ్ళడానికి ధైర్యం చేయలేక పోయాయి.

అటు నుంచి మరో యింటికి, మరో యింటికి వెళ్ళాయి. కానీ ఫలితం ఏమాత్రం దక్కలేదు.

చివరికవి ఆ పసికందుని తీసుకెళ్ళి ఓ పోలిస్టేషన్ ముందర విడిచిపెట్టాయి. అక్కడైనా న్యాయం జరుగుతుందేమోనని.

అప్పుడు డ్యూటీ మీద కానిస్టేబుల్, హెడ్‌కానిస్టేబుల్ మాత్రమే ఉన్నారు.

పాపమా కాన్‌స్టేబుల్ జాలిపడి, ఆ పాపని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. ఆ పిల్లలో తన చనిపోయిన కూతురు కనిపించిందతనికి.

ఆర్ద్రమైన కళ్ళతో, ఆ పిల్లని తీసుకెళ్ళి, ఇన్‌స్పెక్టర్ గారి టేబిల్‌పై పడుకోబెట్టాడు.

కానీ, హెడ్డు మాత్రం తగులుకున్నాడు.

"ఏరా, మొంకులూ! నీకు పిచ్చిగాని పట్టిందా? గాలికెళ్ళే కంపని తగిలించుకుంటున్నావు? " అంటూ వెటకారంగా నవ్వాడు.

"పాపం! ఏ తల్లి కన్నదో! జాలేస్తోంది!" అన్నాడు కళ్ళు తుడుచుకుంటూ.

"ఏస్తుంది! ఏస్తుంది! రేపు నీ ఉజ్జోగం వూడాక నాకూ ఏస్తుంది జాలి!" అన్నాడు.

మొంకులు గుండెల్లో రాయి పడినట్లయింది.

"ఎందుకు సాబ్ అట్లా గంటారు? నేనేం తప్పుచేశానని? "

"తప్పొ ఒప్పో! రేపు అనుబవంమీద తెలుసుద్ది!"

"ఏమిటి? "

"ఏమిటా? ... నువ్వు కొద్దిగైనా ఆలోచించేవా? ... మనం ఎవురుం, మంది ఏ డిపాట్‌మెంటు? అన్న సెయం!... నీపక్కి దొర మెచ్చుకుంటాడనుక్కుంటుండావా? ... మొన్న నారిగాడు ఇంకిరిమెంటు ఆసెకి దొరకి సరుకును చేరేస్తే, ఏటయింది? యవ్వారం బెడిసి కొట్టిందా లేదా? ... వాడిప్పుడు ఏడున్నాడో సెప్పు? ... యిదీ గంతే!... ఏ కేసు యెటు తేల్తాదో ఏరికెరుక? ..."

"అదేటండీ!... దీన్నిక్కడే వుంచుకుంటామా? అనాథాస్రెయంలో పేర్చం? "

"పర్లే!... దీన్ని అనాథాస్రెయంలో సేర్చేలోపలే గుటుక్కుమంటే, ఏటవుతుందంటావు? ... జవాలేమంటారని... అప్పుడు నీగతి, నాగతి ఏంకాను? ...యోచించావా? "

> జంతువు స్థాయికి మనిషి దిగజారితే
> మనిషిని మించిన స్థాయికి జంతువు ఎదగదా?!

మొంకులు గజగజ వణికిపోయాడు. తన ఉద్యోగం ఊడిపోయినట్లుగా ఫీలయ్యాడు.

"మరైతే, ఇప్పుడేటి సేద్దామంటారు? అన్నాడు ఆదుర్దాగా.

"ఏం సేసేదేటి? ... మేగిరం దాన్ని తీస్కెళ్ళి సెత్తకుండీలో పడెయ్యి!... ప్రజలకి లేని సింత మనకెందుకు? " అన్నాడు.

"నామ్మో!.. అది నా వొల్లకాదు. ఈ సేతుల్తో నేనాపని సేలేను." అన్నాడు దాదాపు ఏడుస్తూ.

"అట్టయితే యిలాతే!" అంటూ గద్దించాడు హెడ్డు.

మొంకులు ఆపిల్లని తెచ్చి, హెడ్డు చేతిలోపెట్టి, కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

హెడ్డు ఆ పిల్లని దూరంగా తీసుకెళ్ళి, చెత్తకుండీలో గిరవాటేసి వచ్చి, చేతులు కడుక్కున్నాడు.

గుడి చుట్టూ తిరిగి, గుళ్ళో కొచ్చినట్లయింది సమస్య. ఆ కుక్కలు మళ్ళీ ఆ కుండీ దగ్గరకు చేరాయి.

ఆ పిల్ల మళ్ళీ గుక్కపెట్టి ఏడ్వసాగింది.

ఓ కుక్కదాన్ని నోట కరచుకొని మళ్ళీ పరుగుదీసింది.

దానివెంట మళ్ళీ కుక్కలన్నీ పడ్డాయి

అప్పుడే ఉదయిస్తోన్న సూర్యుడు ఆదృశ్యానికి సాక్షి కాలేక భయపడి, మబ్బుల్లోకి దూరాడు.

ఆ కుక్క యిళ్ళూ, వాకిళ్ళూ, సెంట కుప్పలూ తిరిగి, చివరికి మొదటి చోటుకే వచ్చింది.

అక్కడ ప్రశాంతంగా నిద్రిస్తున్నట్లు చచ్చిపడి ఉంది తల్లి!

చెత్తకుప్పపై మరో చెత్తకుప్ప!

ఆ తల్లి ప్రక్కనే పడుకోబెట్టింది పిల్లని.

ఆ శిశువు ఏడ్చి, ఏడ్చి, ఇంకా ఏడ్వలేక మౌనం వహించింది.

అప్పుడా కుక్కలు సమస్యకు పరిష్కారం లభించినట్లు హాయిగా నిష్క్రమించాయి.

అప్పుడు కాకులు మూగాయి.

మబ్బుల మాటు నుండి సూరీడు బయటికొచ్చాడు. జరిగిందానికి తన కెలాటి బాధ్యత లేదన్నట్లు!

అప్పుడంతా సూర్యోదయమైనదని, ఆదరాబాదరాగా కాలకృత్యాలు తీర్చుకొంటోంటే,

"ఇంకా తెల్లవారనట్లుంది" అనుకుందా చెత్తకుండీ!